

БАЧКА

РЕЧ

Ликовни кутак

Долазак студената са Ликовне академије на час ликовне културе омогућио нам је да се забавимо, покажемо спретност и искажемо машту. Научили смо како да свакодневне предмете искористимо у уметничке сврхе. На пример, највише ми се свидело када смо украшавали пластичне чаше разним материјалима и од њих правили уметничка дела. Студенти су се трудили да нам, на забаван начин, приближе знање које имају.

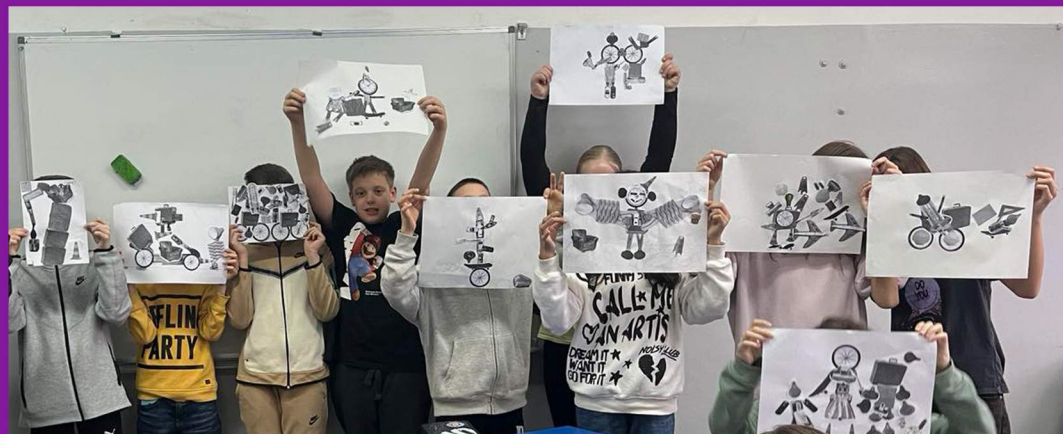

С обзиром на то да је мојим другарима и мени било врло забавно да на тај начин учимо ново градиво, не би било лоше да се сличне активности организују и за друге предмете.

То би нам помогло да лакше савладамо лекције из историје, географије и биологије.

Надам се да су се и студенти лепо провели и да ће им ово искуство значити у њиховом даљем школовању.

Емилија Брканлић 5/4

Дан школе

Приредила: **Маша Благојевић VII₁**

Основна школа „Скадарлија” основана је 1959. године, а почетком школске 1993/94. године добија садашње име. На почетку свог рада звала се ОШ „Ђуро Ђаковић”. Он је био народни херој. Предлог наставника био је да се зове „Сава Јовановић Сирогојно” (најмлађи народни херој), тако да је школа у једном периоду била безимена. Нема школе без ђака, па је можда најбитнији податак да је школа имала чак 1304 ђака и 35 одељења, што је много више него данас.

Кад су се отвориле нове школе у непосредном окружењу дошло је до смањења броја ђака. Тако је школске 1964/65. уписано само 903 ученика, разврстаних у 27 одељења. Број ученика је и даље у сталном опадању иако се величина школског подручја није мењала.

Данас у школи има 587 ученика, распоређених у 25 одељења, и то 12 одељења у млађим разредима и 13 одељења у старијим разредима, плус једно предшколско одељење. Такође, организује се боравак за децу у нижим разредима. Школска зграда није значајно мењана након изградње.

Сваке године се обележава Дан школе крајем маја. Ове године Дан школе је 24. маја. На тај дан одржавају се приредбе које организују наставници и ученици. Тада се додељују награде ученицима за успех постигнут на такмичењима.

Данас је наша школа модерна, са активним учешћем ученика, родитеља, наставника и других запослених у циљу стварања максималних услова за васпитање и образовање деце. Ученици наше школе постижу сјајне резултате на свим такмичењима. Нашу школу можда најбоље описује слоган на који смо поносни и који нас најбоље описује:

**Волим школу која
воли мене!**

ВЕЛИКИ ОДМОР

Сваки ђак има
неки омиљени час у школи,
али велики одмор
свако дете воли!

Кад испитивање „падне”
баш на други час,
звоно ће некоме
да буде једини спас!

Гладноме ђаку
ужина у торби стоји,
минуте до великог одмора
сад он броји!

За некога звоно
за друге ствари служи,
да види симпатију
и да се са њом на одмору дружи!

Јован Петронијевић V3

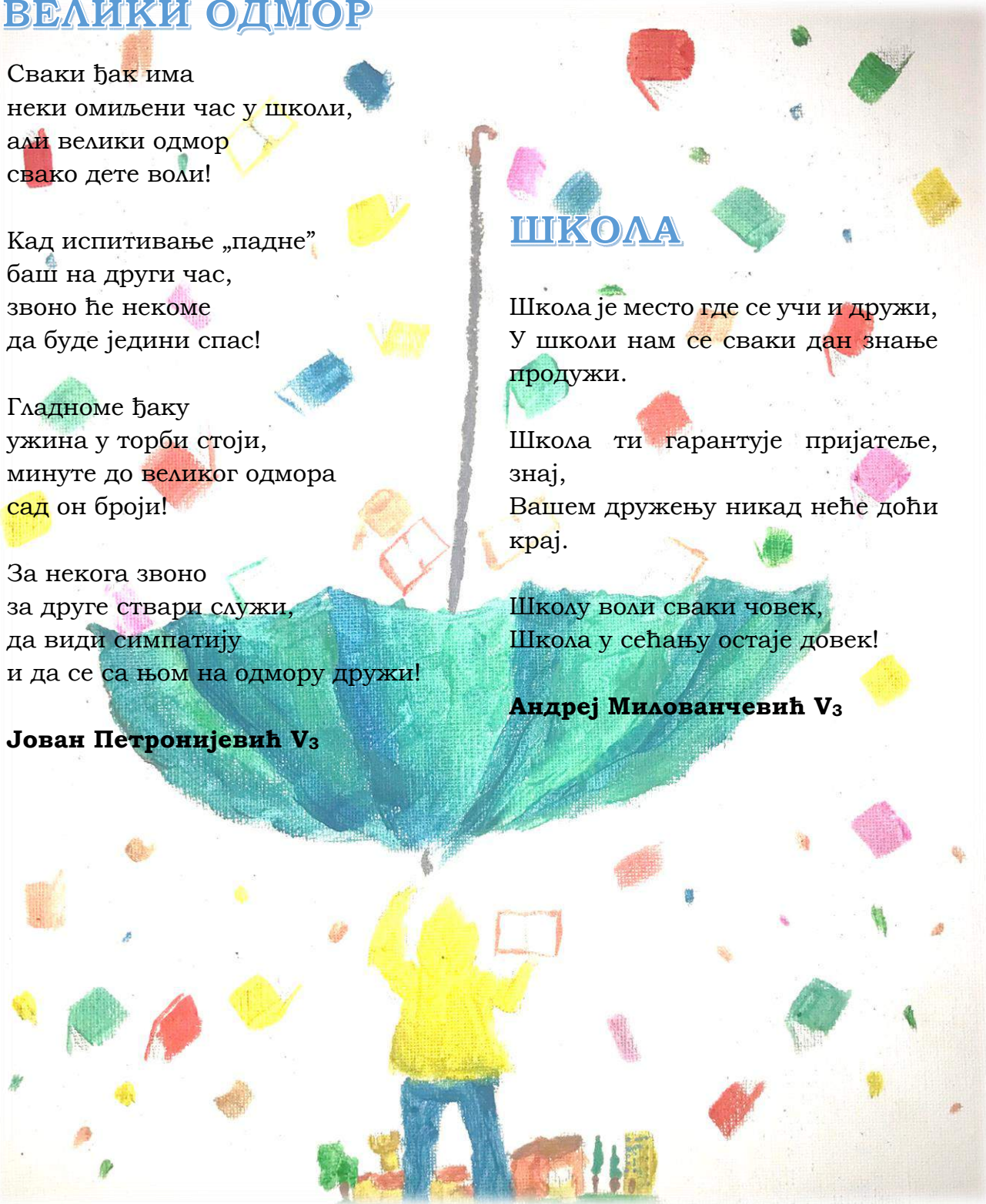
ШКОЛА

Школа је место где се учи и дружи,
У школи нам се сваки дан знање
продужи.

Школа ти гарантује пријатеље,
знај,
Вашем дружењу никад неће доћи
крај.

Школу воли сваки човек,
Школа у сећању остаје довек!

Андреј Милованчевић V3

Нашу школу чине наши ђаци

Лав ботаничар

Приредиле: Лола Ерак VII₁ и Уна Ђорђевић VII₂

Лав Вучковић је ученик петог разреда наше школе и велики је љубитељ и познавалац хортикултуре. Иако живи у центру града, његов хоби је фокусиран на пољопривреду, хортикултуру и сточарство. Да бисмо сазнали мало више о њему и његовим интересовањима, интервјуисали смо га и ево какве смо одговоре добили:

1. Како си?

– Супер.

2. Шта мислиш о цвећарама?

– Мислим да су супер. Фали им једино што имају пуно букета. Било би боље да имају више живог биља и да немају толико медведа и корпица. Ја да имам цвећару, држао бих само живо биље... Ништа резано...

3. Зашто не практикујеш давање букета?

– Зато што то није живо цвеће. Убијено је. Нема у њему више живота. Исечено је. То значи да поклањаш некоме нешто мртво.

4. На који начин би биљке могле да промене кућну атмосферу?

– Могу само да промене на боље, ништа на горе... Свака кућа да има сансеверију, неку љубичицу, орхидеју, цикламу... У пролеће по неки зумбул или нарцис... Ко воли, што више то боље. Он може да гаји колико жели. Биљке значе живот. Они су као кућни љубимци. Треба да их дохрањујеш, поливаш, скидаш суво грање и лишће, да их везујеш ако је пузавица. Као да имаш више друштва у кући. Лепше је.

5. На који начин би нашу школу улепшао биљкама и које биљке би искористио?

– Прво, у дворишту бих порушио бетон, посејао бих траву, посадио младице дрвећа, направио прави фудбалски терен на трави, а не на бетону. Ставио бих велике жардињере. У њих посадио неко лепо цвеће. У холу бих на сваком кораку ставио неку биљку, и велике и мале... свих боја... Било би нам дефинитивно лепше, занимљивије. На све прозорске даске у учионицама бих ставио

биљке. Драцену, спатифилију, орхидеје, алоја веру, неко зачинско биље, можда нешто и од поврћа (чери парадајз). Онда цикламе, љубичице. У скривено школско двориште бих ставио стакленик. Увео бих шасове баштованства. Деца би гајила све што пожелеле, од жалфије до мандрагоре.

6. Да ли мислиш да биљке реагују на енергију речи?

– Да зато што биљке воле да су у околини где су лепе речи, а не где су ружне, где има пуно позитивне енергије. Биљке не воле да се деца туку, биљке не воле да наставници вичу на ђаке, а ни ђаци на њих. Биљке воле кад се неко брине о њима, кад им се пушта класична музика, кад им се доносе нове биљке у друштво.

7. Које су твоје три омиљене биљке?

– Моје омиљене три биљке су љуте папричице, мандрагора и алнивик.

8. Чуде смо у твом интервјуу да желиш да упишеш пољопривредну средњу и факултет. Који су твоји мотиви?

– Желим да изађем из бетона. То значи да уместо ливаде имамо пут, зграде, асфалт. Ја хоћу да ходам земљаним путевима, малчираним стазама и по башти. Ноге ми не воле бетон, желим да научим о пољопривреди, све да знам и да се преселим на село. Да оснујем велику башту, воћњаке, винограде, шталу са животињама. Да уживам и гајим животиње и биљке.

9. Волиш да правиш своје семење. Можеш ли да нам објасниш процес?

– Прво треба пресећи парадајз на пола. Извадити водену масу са семеном, па је ставити у чашу или чинијицу на ферментацију три дана, на топлом месту. После три дана, тај сок треба испрати кроз цедиљку и млаз воде. Онда семе треба ставити на крпу да се осуши два до три дана, спаковати у кесице и обележити.

10. Чуле смо да када порастеш, хоћеш да имаш своје сеоско имање. Можеш ли да нам дочараш како би оно изгледало.

– Желим да имам циновску башту, воћњаке, винограде, велике штале, стотине и стотине хектара под њивама. Украсне баште, једну отровну башту. Прави вртлар треба да има све, од отровне до лековите баште. Једно 40 стакленика и много пластеника. Негде у Шумадији. Да имам десетак паса и стотинак мачака за пацове. Велику пушницу, винарију и дестилерију. И то би било то.

11. Да ли постоје одрежени сајтови, апликације или књиге за стицање знања о биљкама?

– Да. Баухаус школа вртларства, Алхемија гарденин, старе сорте семена, Гугл... Имам идентификатор биљака на телефону: Флора идентификатор.

12. Како се најбоље води рачуна о биљкама?

– Најбоље једноставно. Редовном бригом и негом. То значи да сваки дан гледамо своје биљке, да их дохрањујемо једном недељно или једном месечно, зависи како коју. Да ако су у башти их окопавамо, да их заливамо, да им чупкамо суво лишће, грање. Да се орезују, размножавају. Да их оживљавамо, да им бришемо листове од прашине, да их пресађујемо једном или двапут годишње. Да туширамо неке биљке и то би било то.

13. Која биљка се најлакше одржава?

– За најлакше одржавање је замија. Залива се једном месечно. Кад се залије, онда се и прихрањује. Пресади се једном у две–три године. Лако се размножава, само се одсече грана и стави се у воду. Кад пусти жиле, посади се.

*Захваљујемо на разговору и љубави према природи коју је поделио са нама!
*Лав је гостовао у једној занимљивој емисији. Уколико имате времена, испратите следећи линк:

Дан заљубљених

Приредиле:

Викторија Васиљевић,
Лана Бошковић и
Миња Ећимовић V₃

Дан заљубљених је дан љубави. Драги људи једни другима поклањају разне ствари као што су: цвеће, чоколаде, балоне у облику срца и плишане играчке. Црвена боја је боја љубави, зато су поклони најчешће црвене боје. Дан заљубљених је 14. фебруара, а 14. април је дан за људе који немају свог пара, али то не значи да људи треба да тугују тај дан већ треба да се радују ониме што имају.

7/4

Нисмо много причали,
али смо се разумели.

Главни ликови наших снова нису се пронашли,
јер да јесу, у другачијој би се ситуацији
нашли.

Мислим да наставница биологије
не може да објасни шта сам осетила
кад си ми пружио руку,
али знам да наставница хемије може.

Волела бих да постоји седмо четири,
одећење само за нас двоје.

Али изабрао си седмо четири са другом девојком,
па изгледа да остајем у седмом два,
чекајући га.

Уна Ђорђевић VII₂

*Друго место на IX литерарном конкурс у ДКЦ Београд
под називом „Лепо је волети”*

ДУБОКО У СЕБИ

Дубоко у себи чувам посебну тајну
Размишљам и кријем ту причу бајну
Иза сваке успомене стоји туга
Присећам се тог посебног друга

Дубоко у себи размишљам где је
А он чак тамо где само сунце греје
Пролазе године и дани
А ми се не видесмо откад смо се упознали

Дубоко у себи се сећам тог лета
Кад је наше пријатељство кренуло да цвета
Присећам се те вечери кад је био љут
Кад нам је другарство раздвојио његов животни пут

Дуња Цвркотић VI₁

ВЕТАР

Ветар је мало дете
Што воли косу да уплете.

За ветрењаче покретало,
За трчање сметало,
Понекад и блебетало.

Ветар је Ветар, стари поштар
Који доставља љубав.
То је његов дар.

Ветар тајне крије,
што нама знати није,
али знамо да његова песма траје,
траје ал' никад не нестаје.

Маја Томић V₄

Промоција књиге „Необично пријатељство“

Приредила: **Лола Ерак VII₁**

Март је месец српског језика. У оквиру тог пројекта одељење VII₁ је почетком месеца ишло на промоцију књиге под називом „Необично пријатељство“. Промоција је одржана у дечјој библиотеци „Невен“.

Тема ове књиге за тинејџере је свакако блиска свакодневним изазовима са којима се сусрећемо у овом узрасту. Ауторка књиге Јелена Чобреновић нам показује колико су толеранција и емпатија важне у свакодневном животу и колико само можемо побољшати наше односе. Имали смо прилику да у разговору са ауторком књиге разменимо мишљења и искуства. Кроз овај разговор ауторка нам је помогла да схватимо да су разумевање, толеранција и разговор кључни и да од нас зависи какве ћемо односе са другарима изградити.

Ово искуство нас је пробудило и обогатило о радујемо се наредним дружењима.

„Необично пријатељство” је једна веома узбудљива књига о пријатељству, неслагању и о кошкању међу ђацима. Ради се о Николи, дечаку који је скоро променио школу и тренутно је придошлица. Он, за разлику од својих вршњака, воли поезију и увек има књигу под руком. Баш због својих необичних интересовања је био мета ругања Матије, Микија Локне и Попаја, најнемирнијих дечака у разреду. Наравно, њихова нова разредна одмах то примећује и истог трена прави план како да их зближи.

Пошто ће ускоро турнир у фудбалу и ресистал истог дана, разредна је одлучила да стави Николу у фудбалски тим и да се такмичи у турниру, а да Матеја поред утакмице иде и на школски ресистал. И поред свега тога, морају бити заједно увек и сваки дан до тог дана. У почетку се још увек кошкају и свађају, али полако схватају како је то бити у туђим ципелама.

Ова књига нас учи да не треба судити књизи по корици, јер никад не знамо како је бити у туђим ципелама.

Приредила: **Дуња Тешић VII₁**

ПРИЧА КОЈА ЈЕ ЖЕЛЕЛА ДА ВЛАДА СВЕТОМ

Била једном једна прича, која није била као остале. Ова прича је желела да има сврху у животу.

Писац јој је доста пута говорио да има сврху у свом животу, она је прича и то невероватно написана, имала је све што једна невероватна прича треба да има. Била је прича која одушевљава свакога ко је прочита, али она је желела да буде више од једне приче, желела је да буде важна као доктор или полицајац или можда неки председник. Искрено, са њом нико није желео да се расправља, јер је била напорна и стално је имала неке аргументе о томе како и приче могу да управљају државом, да лече људе или да регулишу саобраћај на једној од оних прометних раскрсница у великим градовима. Она је била толико напорна да су је на крају пустили да иде у школу да се школује. Замислите колико су се деца чудила кад би на први дан школе схватили да са њима у одељење иде прича. Да се не лажемо, прича је завршила основну и средњу школу са свим петицама, нико није знао како, ипак изгледа да јој је учење ишло од руке. После доста мучења успела је да се кандидује за председника и победи. Сви би се чудили кад би на преговорима око неких битних ствари које занимају само одрасле, не нас децу, појавила прича, а не неки господин са краватом.

Тако је прича достигла оно што је желела, али није јој било доста, желела је да освоји цео свет. Некако је неким чудом успела да га освоји. Ни то јој није било доста, хтела је да освоји цео свемир и кад ју је писац смиривао и рекао да је то немогуће, она га је послала кући и рекла му да он ништа не брине.

Тако је прича у покушају освајања свемира остала изгубљена негде између Урана и Нептуна, на Земљи се све вратило у нормалу, а причу више нико није видео. Можда и даље лута свемиром и тражи читаоце да је прочитају.

Дрена Мијатовић V₄

МОЈА МАМА

Моја мама зове се Јелена
Уз њу сањам све бајке и снове
Ја никад нисам сама јер уз мене
је моја мама
Када паднем, ту је да ме подигне.

Моја мама ретко је у кући
Јер много ради и много се мучи.
Кад се смеје, сунце сија, кад се
љути, боље ћути!
Кад се шминка, она сија, кад је
природна, она је најмилија.

Кад сам болесна, она је ту и у
добру и у злу.
Моја мама увек је била и остаће
најлепша и најмилија.

Све моје успехе броји и на крају
их све споји.

Петра Пауновић Кудић V₃

*Треће место на традиционалном
литерарном конкурсy „Најлепша
мама на свету – моја мама”
Децјег савеза града Врања*

СТИГЛО ЈЕ ПРОЛЕЋЕ

Зими је коначно дошао крај
Стигло је пролеће, наш топли рај.

Мрак ће падати касније за један
сат
Дочекали смо тај битан месец,
наш март.

А славуји се уз своје песмице
веселе
Док са гране гледају у ливаде
шарене.

Маслчак нам је први пролећни
цвет
Он улепшава тај природни свет.

Стигло је пролеће, сијају нам и
капљице кише
Ту је и сунце, оно зрачи више.

А пролеће траје само до краја јуна
Стигло је пролеће, сад су нам срца
пуна!

Дуња Цвкротић VI₁

КИШИЦА

Напољу падају мале капљице,
Деца су обукла своје кабанице
Чизмице жуте већ су у бари,
Деца пљускају с пуно љубави.
Са сваке стране кишобран други
Шарен, мали или крупни
Лије киша са свих страна,
Нигде нема другога плана.

Само да пада, пада и пада
Она права кишица сада,
Да залије биљку да порасте
Да украси наше фине терасе
Да усрећи дете да виче и пева,
Да пљуска и скаче и све то што
треба!

Сташа Панајотовић V₃

ДУГА

Кад киша падне
и сунце сија,
јави се нешто
што свима прија.

Палета боја на
небу се створи,
ниједно дете
не може да одоли.

Машту буди и
срећу ствара,
понекад тугу у
осмех претвара.

Кад се она појави
нестаје туга,
Да, да, другари,
то је дуга.

Лана Бошковић V₃

Дан планете Земље

Дан планете Земље, који се обележава 22. априла сваке године је глобална манифестација која диже свест о заштити природе и животне средине. Људи широм Света на овај дан организују различите активности како би допринели очувању природе. То укључује садњу дрвећа, рециклажне акције, чишћење околине и едукативне програме. Циљ је подстаћи људе да предузму кораке у очувању Земље и смањење негативног утицаја човека на животну средину. Сваке године, милиони људи се придружују овом покрету како би заједно радили на стварању одрживе будућности. Дан планете Земље је важан подсетник да је заштита природе одговорност свих нас и да заједничким напорима можемо створити боље окружење за све животне облике на нашој планети.

Приредила: **Софија Пашић VII₁**

Та дивна створења

Приредила: **Христина Милутиновић V₃**

Један од најзахтевнијих спортова на свету, који увек укључује два такмичара – јахача и коња, је коњички спорт.

Коње су људи почели да јашу око 3500. године п.н.е, до тада, људи су само припитомљавали ове племените животиње. Временом, од класичног јахања почео је да се развија спорт, са разним дисциплинама које ће касније бити саставни део многих светских такмичења, као и Олимпијских игара.

Овај фасцинантан спорт у коме године не представљају препреку, обухвата два стила: „енглески” и „западни/каубојски” стил јахања. У оквиру сваког од њих постоји више различитих дисциплина. У енглеском/европском стилу заступљено је прескакање препона, дресура,

волтижовање, вожња запрега, поло, галоперске трке, крос кантри и још много сличних, док „западни” стил подразумева следеће дисциплине: хватање телади ужетом, трка око буради, родео, хватање коња, каубојска дресура, издвајање јединики из крда, тест окретности и послушности и друге. Велика је разлика између ова два стила, енглески је префињенији и изведен из

војних школа, док је западни каубојски стил дошао из вештина америчких сточара. Такође, има разлике у моделима седала, у енглеском јахању седло је мало, лагано и нема великих закривљености, док је у западном јахању седло релативно теже, веће, има дубоку закривљеност и ограничава покрете тежишта/седишта јахача.

Међународна коњичка федерација је основана 1921. године и под њеном надлежношћу налази се осам дисциплина коњичког спорта. То су дресура, параддресура, прескакање препона, свестрани испит спремности (дресура, крос кантри, прескакање препона), вожња запрега, волтижовање, даљинско јахање као и јахање за особе са инвалидитетом. Од ових дисциплина три се налазе на олимпијским играма: дресура, прескакање препона и свестрани испит спремности. Прескакање препона је најпопуларнија дисциплина коњичког спорта, а прва такмичења одржана

су у Паризу 1866. и у Даблину 1868. године. Први забележени податак о коњичком спорту као олимпијској дисциплини био је чак давне 682. године пре нове ере на 25. олимпијским играма у античкој Грчкој, и то - трка двоколица, које вуку четири коња. На другим савременим олимпијским играма, одржаним у Паризу 1900. године, коњички спорт се појављује као саставни део програма, али само као такмичење у прескакању препона. Такмичења у дресури и свестрани испит спремности, која су и данас на програму олимпијских игара, први пут су уведена у Стокхолму 1912.

Коњички спорт је јединствен и по томе што се жене и мушкарци равноправно такмиче, чак и на Олимпијским играма, у све три дисциплине.

Прве галоперске трке у Србији одржане су у Шапцу 1829. године, а 1842. године у Београду биле су праве светске коњичке трке које је организовао енглески конзул Лојд Џорџ Хоџс. По његовој идеји, настао је и први хиподром у Београду, 1863. године, под називом „Тркалиште”. Простирао се од Ташмајдана до Вуковог споменика. Крајем деветнаестог века основано је и прво коњичко друштво у Србији. Данас се тренинзи, такмичења, као и окупљања свих љубитеља коња и овог спорта одржавају најчешће на београдском хиподрому, који је отворен 27. маја 1914. године на Царевој ћуприји.

Поред тога што је, као и други спортови, здрав за наше тело, бављење коњима се такође користи и као терапија, јер је доказано да ове животиње имају изражен лековит утицај на људе са разним потешкоћама.

Док се у свету овом спорту посвећује доста пажње и такмичења се одржавају на високом нивоу, код нас је мало другачија ситуација. Срећом, и даље, у Србији постоје одлични тренери и пасионирани љубитељи коња, који упркос лошим условима, успевају да љубав према коњима усмере у квалитетну и адекватну обуку младих јахача и који се боре да овај спорт добије место које заслужује.

Моја прича

Та дивна створења, коњи. Љубав према њима почела је да расте још од малих ногу. Гледала сам их у цртаним филмовима, сакупљала фигуре и играчке у облику тих животиња, а омиљени ми је био плишани коњ, поклон од тетке за други рођендан, кога сам непрестано јахала. А онда, једног дана мама и тата су ме одвели на Београдски хиподром. Чим сам крочила тамо, љубав прерасла је у нешто много више, постала је мој начин живота.

Чекајући да довољно порастем, како бих могла да се бавим овим спортом, мама ме је редовно водила на хиподром, где сам проводила најлепше сате, посматрајући трке и коње који су галопирали по тркачкој стази. Повремено су ме чак и пуштали да се попнем на понија и уживам у погледу са његових леђа. Иако сам била врло мала, добро се сећам свих осећања која су ме преплављивала, сваки пут када смо прилазили Царевој ћуприји. Са седам година, родитељи су, по савету мог тренера Милана, одлучили да је време да полако почнем са упознавањем и савладавањем основних техника овог спорта. Кренула сам са часовима једном месечно. Између часова, доста времена сам

проводила у шталаи са његовим коњима, водећи рачуна о њима, њиховим потребама, исхрани и хигијени. Тако сам стекла навике које сам и данас задржала, да бринем о својим четвороножним пријатељима, њиховим потребама и да им посвећујем време. Касније, часови су постали редовнији, а ја сам, уз помоћ дивних људи, стекла знање, снагу и самопоуздање који су ми били потребни како бих могла самостално да јашем. Присуство коња ме је испуњавало срећом, радошћу и прелепом енергијом, толико – да сам неколико година славила рођендан на

хиподрому, а главни гост, поред мојих пријатеља, био је Роки, прелепи Апалуза пони.

Када сам почела да јашем, први коњ кога сам јахала била је Лајза, она је била једна веома добра кобила која је имала дивну нарав. Када је Лајза морала да оде са хиподрома, кренула сам да јашем Рокија – понија. Њега уједно и најдуже јашем, много га волим. Толико је слadak и шашав да ти се просто учини да не постоји савршенији пони од њега, јер понији углавном нису баш најмирнији. Након што сам пала с њега, села сам на Ћи Ћија који засигурно има најбољу нарав у целој штали. Уколико би неко ко се плаши коња хтео да савлада страх, Ћи Ћи би био одличан избор. Тај коњ је такође веома сензитиван на покрете јахача. Тренутно смењујем Рокија и Ћи Ћија током тренинга.

Имам сјајног тренера – Милана. Он је међународни судија коњичког спорта и уме импресивно да пренесе своје знање на јахаче које тренира. Има четири коња: Паратеу, Рокија, Лајзу и Лоренца, Лајзино ждребе. Лоренцо је коњ који се још дресира и воли да једе, а Лајза је у овом тренутку на Космају. Мој тренер јесте мало строжи, али ме то не спречава да га волим. Иначе је, сам по себи, врло добар и паметан човек.

Прошле године у септембру била сам на коњичком кампу на Космају. Тамо сам упознала две девојчице Лену и Петру које такође јашу код Милана. На кампу сам се дивно провела и наравно, тамо су била два коња: Анка и Лајза. Ту се налазила и цела дружина која често јаше на хиподрому са нама.

Пре два месеца, пала сам са коња. Био је топао фебруарски дан и све је било под контролом. Скакала сам с Рокијем и одједном после последњег скока он је са мном на леђима одјурио ка излазу из мањежа, изашао и кренуо да јури без освртања на моје команде. На самом излазу из мањежа, после више покушаја да га зауставим, нагло се зауставио, збацио ме са леђа и продужио до кобиле која се шетала по касачкој стази. Мој тренер је

појурио према мени да види да ли сам у реду. Мало ме је болела глава, десни бок и угрувала сам се, али не тако страшно. После тога, кренуо је ка Рокију да га узме, довео га до мене, ја сам се попела и мирно смо одјахали до штале.

Пролазила сам кроз много страшних и забавних авантура док сам јахала, али ниједна ствар ме неће спречити да дигнем руке од јахања и да постигнем свој највећи сан.

ШАЉИВА ПЕСМА

Имам једну мацу малу,
као тигар она режи,
не схватајте ово као шалу,
од ње чак и пас бежи.

Језик јој је као челик,
појела је мами кактус, и то велик!
За доручак кошницу са пчелама
смазала,
трунку страха није показала.

Препливала чак и Дунав цели,
од Немачке, па до Црног мора.
Светом хода у једној ципели,
страшна мачка, нема збора!

Плашим се да вам више о њој
пишем,
почнем, станем... па избришем.
Опака је та мачка,
зато је боље да се на писање
стави тачка.

Богдан Божовић V₃

*На IX литерарном конкурсy „Мој
смешни свет” ДКЦ Београд
Богдан Божовић је освојио 3.
место.*

УМИЉАТО МАЧЕ

Једно мало умиљато маче,
Свако јутро по кревету ми скаче.
Упорно ме буди и на уво ми
преде
Не би одустала ни да јој нареде.

Брцима ми лице голица,
Ноктом боцка као иглица.
Кад устанем, око ногу ми се мота,
Згазити јој репић била би
грехота.

Да се вратим из школе сваки дан
ме чека,
И одмах са врата почне игра
нека.
Чепови од флаша, лоптице и
гумице,
Све су то играчке моје мезимице.

Кад се умори у крило ми легне,
Чешкам је, мазим, а она се
протегне.

Па се онда умије својом шапом
белом
Лепше мачке нема на свету
целом!

Богдан Божовић V₃

Цвет божур

Приредила: Софија Пашић VII₁

У Кини божур симболизује љубав, срећу и процват, па се и у медицини користи као лековита биљка. Познат је по латинском називу *paeonia*. Добио је име по грчком богу Пеону, који је овом биљком излечио Плутона. Божур је познат по својим великим и бујним латицама, па је често описан као „краљ цвећа”. Карактеристика божура је његова дуговечност, јер неке врсте могу живети деценијама, што симболизује трајност и постојаност. Каже се да се овај цвет не поклања драгим особама, јер женама може донети несрећу.

Божур и његова изузетна лепота, имају и дубоке корене у нашем културном наслеђу, а посебно у вези са Косовским бојем, кључним догађајем у историји Балкана. У контексту овог историјског сукоба, божур постаје симбол храбрости, љубави и отпора. Легенда каже да су божури процветали на Косову након битке 1389. године, која је обележила сукоб између српских снага под вођством кнеза Лазаром са једне стране и Османлија са друге. Цветови су постали симбол вечног сећања на храброст и жртве, те се често повезују с духом косовске традиције. Његова снага, као симбол, прожета је у песмама, уметности и културним изразима који одају почаст онима који су храбро стали на страну своје земље.

Божур је, дакле, и више од цвета, он са собом носи богату симболику која широм света варира, додајући дубину и лепоту сваком значењу које му придаје.

Елена Миљанић VII₁ и Лола Ерак VII₁

МОЈА ДОМОВИНА

Свака земља има своје красоте,
али од моје домовине нема веће лепоте!

Грчка има лепо море,
а има ли шта лепше од Фрушке горе?

И у Црну Гору кад оду до мора,
па застане свако на лепињу код Златибора!

У Паризу Нотр Дам, велика је катедрала,
Ал' су лепши манастири што Србија је дала.

И фламенко да плеше свако би вол'о,
Ал' срце више воли шумадијско коло!

Свака птица своје јату лети,
Својих предака увек се сети!

Јован Петронијевић V₃

ДРЖАВА

Држава, кад би се опет звала отаџбина
И спајала људе од једног трача
Да у битке корача.

Сад идеали су друкчија дела,
Сад више нико није спреман
Да судбину подели
Са родником из села,
Већ сви брже, боље
Трчимо у туђа поднебља.

А Србијом ко ће да је назове?
Да шири наша знања и горе,
А не да уклања историјске спомене,
Него да нас штити од невоље
И води у подвиге,
Ко ће?

Неда Петровић VIII₂

Наши ученици у позоришту

Представа: „Шешир професора Косте Вујића”

Приредила: **Лола Ерак VII₁**

Ученици одељења петог и седмог разреда имали су прилику да 17. маја присуствују представи „Шешир професора Косте Вујића” у позоришту „Дадов”.

Представа прати професора Вујића и његове ученике показујући како један посвећени наставник може да промени животе младих људи. Глумци су сјајно дочарали ликове, посебно професора Вујића, који је био приказан као забаван и инспиративан човек. Његови ученици су имали различите особине и таленте. Били смо одушевљени изведбом и сценографијом:

Било је одлично! Глумци су на веома леп начин оживели ликове, истакла је Јулуја Поповић из VII₁.

Баш сам се лепо провела, представа је била забавна, рекла је Силвија Шаћировски из VII₁

Представа је била веома занимљива и поучна, додала је Мања Пејовић из VII₃.

Посета позоришту омогућава нам да развијамо љубав према драмској уметности, проширује нам видике и обогаћује животна искуства. Након ове представе били смо пуни утисака, са новин сазнањима и инспирацијом за даље учење.

КАД ПОРАСТЕМ, БИЋУ...

Тишина.

Чујем само своје дисање.

Из места могу да скочим око десет метара.

Стојим на стеновитом острвцу у сред океана неке течности налик бензину. Изблиза посматрам циновску окер планету окружену астероидима и ледом који око ње формирају седам прстенова.

Искрцао сам се на Титану, Сатурновом највећем сателиту. Година је 2044. и док стојим на овом месту присећам се како сам пре двадесет година желео да кад порастем постанем астроном.

Астрономи су научници који проучавају свемир. Посао астронома је важан зато што они пазе на нашу планету, ако, на пример, неки велики астероид јури ка земљи они могу да га уоче и да га на време униште или преусмере.

Они такође и траже неку нову планету на којој је могућ живот пошто знају да ће за пет милијарди година Сунце постати црвени џин и да ће бити толико велико да ће прогутати Меркур и Венеру и толико вруће да на Земљи неће бити могуће живети. Отприлике у исто време наша галаксија, Млечни пут, судариће се са суседном галаксијом Андромедом, тако да ће у овом делу свемира настати велика гужва. Зато научници истражују и мултиверзум, па да ако се у овом универзуму деси катастрофа, ми побегнемо у други универзум.

Још као мали волео сам да посматрам звезде и да читам о васиони и планетама. Желео сам да сазнам како ракета изгледа изнутра, шта је постојало пре Великог праска, да ли још негде постоји живот осим на Земљи и да ли су црне рупе заиста тунели између галаксија.

Данас нисам само астроном него и астронаут, а наука је толико напредовала да могу да путујем по свемиру, обилазим планете и откривам тајне универзума.

На својим путовањима могу чак да гајим воће и поврће. А треба да знате и да је живот у свемиру доста скуп па једна ВЦ шоља кошта око двадесет милиона долара.☺

Василије Савић II₃

МОЈА МАШТА РАДИ СВАШТА

Моја машта ради свашта!
Скачем, падам, летим, сањам
И добру се надам!

Моја машта ради свашта!
Час сам птица,
Час сам ловац,
Час сам мали мрав
А час сам кобац.
Час сам зрно,
Мало, нежно,
Час сам дрво разгранато,
Супер снажно!
Час сам песник
И стихове нижем,
Час ученик,
У журби да све стигнем...
Час сам дете,
Мало и веће,
А час сањар лепоте и среће...
Да л' су снови или јава,
Питам се питам јер,
Моја машта ради свашта!

Викторија Вујић V₃

О, КАКО ЈЕ ЛЕПО БИТИ ДЕТЕ!

О, како је лепо бити дете!
Сви те воле,
Сви те се сете!
Празници кад дођу,
Поклони просто лете!

О, како је лепо бити дете!
Погрешиш нешто,
Мало те казне,
Мало се љуте,
Ал' кажу да ипак си дете...

О, као је лепо бити дете!
Сви те мазе,
Сви те пазе
И осмех ти деле,
Јер ипак си дете!

Зато и доносим одлуку ову,
Спавати нећу,
Јер сан доноси раст,
А то и није нека част,
Јер кад порастеш,
Све се мења,
Детињство је само успомена...

Зато и пишем песму ову,
Јер желим да сви знају,
Много је,
Много је лепо,
Бити дете!

Викторија Вујић V₃

*Похвала на литерарном
конкурсу Новосадског децијег
културног центра „У сну деца
расту”*

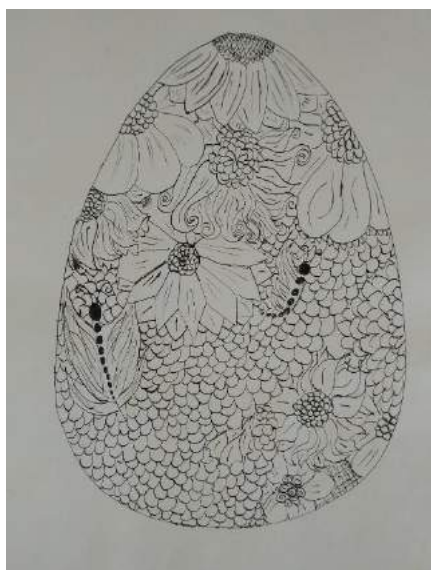
Ликовни конкурс „Ускршње јаје” у организацији
„Пријатеља деце Стари Град”

Даница Кљајић III₃ прво место

Лана Бошковић V₃ треће место

Нора Симјановић III₁

Борис Шабовић II₂

Таисја Костић II₂

Аница Станић IV₁

Дарја Манојловић IV₃

КОФИЦА СРЕЋЕ

Гледам у звезду, сан ми се нуди.
Једна се вила на небу буди.

Устаје, хита, на земљу слеће,
У руци држи „кофицу среће”.

Кофица пуна чаробног праха.
Узбуђен једва дођох до даха.

Баца прах среће на четири стране,
Рат зло и беда, да све нестане!

И види чуда, свет се промени:
Осмех на лицу засија мени.

Срећа улази на свака врата,
Нестаје злоба, нема ни рата!

Деца се смеју, болест нестаје,
Човек све своје од срца даје.

Љубав свуд цвета, а мир царује.
Плач се ни од куд више не чује.

Лазар Антонијевић V₄

Поводом “Недеље сећања и заједништва” на часовима грађанског васпитања послали смо заједничке поруке кроз лепе речи, мудре мисли и поруке пријатељства.

Олимпијске игре

Приредио: **Александар Гаврић V₃**

Олимпијске игре су први пут одржане 776. године пре нове ере у част бога Зевса. Игре су трајале пет дана и зато време Грци су чак прекидали међусобне ратове. Модерне Олимпијске игре су први пут одржане 1894. године у Атини. Одржавају се на сваке четири године. У 20. веку су се и први пут појавиле и зимске Олимпијске игре које су се одржавале исте године као и летње, а крајем 20. века одржавају се две године после летњих. Постоје и Параолимпијске игре за особе са инвалидитетом, Олимпијске игре младих за особе од 14 до 18 година.

Следеће летње Олимпијске игре одржаће се ове године од 26. јула и трајаће до 11. августа у Паризу. Србија ће се на летњим играма у Паризу 2024. године имати такмичаре у следећим спортовима: стрељаштво, атлетика, одбојка (само одбојкашице), кошарка, баскет, ватерполо, бокс, рвање, пливање. Желимо им сву срећу и навијамо за њих!

Насловна страна: ликовни рад Анастасије Тешић VII₁
Полеђина часописа: Анђела Кудра VI₃ и Лана Бошковић V₃

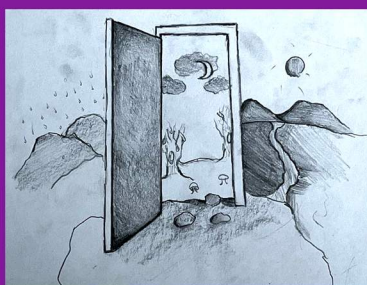
Школски часопис „Ђачка реч”, мај 2024.
Новинарска секција ОШ „Скадарлија”, Француска 26, Београд
Уредница: Лола Ерак VII₁
Новинари: Лола Ерак VII₁, Уна Ђорђевић VII₂, Христина Милутиновић V₃, Дуња Тешић VII₁, Софија Пашић VII₁, Александар Гаврић V₃, Маша Благојевић VII₁, Алекса Мирковић V₃, Емилија Брканлић V₄, Викторија Васиљевић V₃, Лана Бошковић V₃ и Миња Ећимовић V₃

Јасмина Ковачевић, наставница српског језика и књижевности
Јован Глигоријевић, наставник ликовне културе

Ликовни кутак ОШ „Скадарлија”

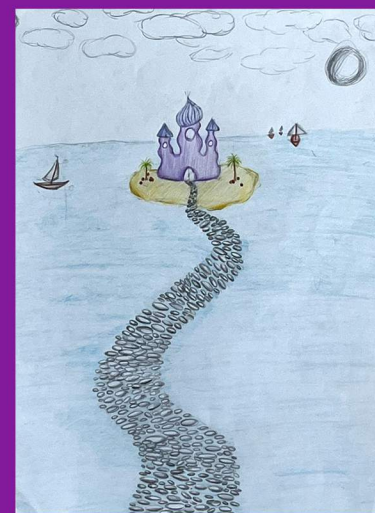
Дрена Мијатовић, 5/4

Сташа Радичанин, 8/2,
„Успавани калдрмасти
скадарлијски пуж”

Асја Братић, 6/2

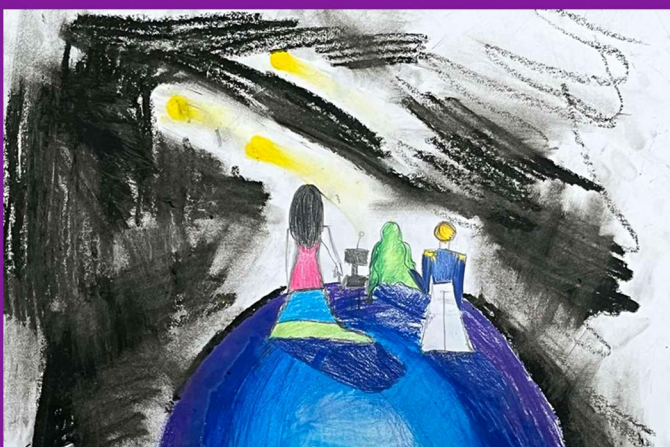
Теа Ђукић, 6/3

Асја Братић, 6/2

Богдан Божовић, 5/3

Милена Јосић, 5/3

Маја Томић, 5/4

Андреа Раденковић, 6/1

